

куството (изразено въ архитектурата на древността и въ религиознитѣ химни на жрецитѣ) опозналъ по кжсно себе си, прехвърля своето съзерцание къмъ мистериата на своето азъ—жената, която на свой редъ става неговъ идолъ.

Заради нея той измѣня на своя Богъ.

И когато тя замѣсти неговия Богъ, той се старее да ѝ даде вѣчностъ, безсмъртие, обръщайки я въ символъ.

Религиозното чувство и полътъ — това сж двата най голѣми двигатели въ изкуството.

Отъ тамъ се създава неговата база, наречена естетическо чувство.

Дантевата Беатриче застанала срѣдъ свѣтлинитѣ на небеснитѣ сѣления, окръжена отъ свѣтлиитѣ образи на жени, чиито имена споменахъ, както и съ още много тѣхни незнайни сестри, стоятъ въ историята като свинксъ.

Новото време, което прочете ероглифитѣ и разгада гатанката на свинкса се гордѣе и съ това, че разбра отде иде благотворната омая лѣхана отъ душата на жената. Новото време призна заслугитѣ ѝ като вдъхновителка и като творецъ. Цѣлиятъ културенъ свѣтъ ѝ даде онова, що е нейно.

Всички данни високо говорятъ, че тя ще оправдае довѣрието, което и се дава ѝ, че между редовитѣ си всѣкога наравно съ мъжетѣ ще извади вдъхновени жреци на изкуството, онова изкуство, което облагородява и възвисява което преражда душитѣ, за да спаси свѣта.
